

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4805/2021
09.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Савић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Золтан Ковач, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 935/21 од 22.04.2021. године, у седници од 09.12.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 935/21 од 22.04.2021. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Суботици П 58/19 од 26.01.2021. године, ставом првим изреке одбијени су примарни и евентуални тужбени захтеви тужиоца да се тужена обавезе да му исплати 70.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом другим изреке тужилац је обавезан да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 507.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 935/21 од 22.04.2021. године, делимично је усвојена жалба тужиоца и преиначено првостепено решење о трошковима поступка садржано у првостепеној пресуди тако што је тужилац обавезан да туженој на име трошкова парничног поступка исплати 192.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. У преосталом делу, првостепена пресуда је потврђена. Ставом другим изреке одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. важећег Закона о парничном поступку – ЗПП и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Ревизијом се неосновано указује на битну повреду поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињену пред другостепеним судом, јер су у побијаној пресуди оцењени битни жалбени разлози, у смислу члана 398. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су биле у браку од ...1998. године до ...2019. године, када је брак разведен, и из брака имају заједничку ћерку. Током брака, парничне странке су живеље у породичном домаћинству тужене и њених родитеља у ... и обрађивали су пољопривредно земљиште у власништву њених родитеља. У тренутку закључивања брака, тужена је била запослена у продавници, све до рађања ћерке, а тужилац је био запослен у предузећу од октобра 1998. године, у коме је сада финансијски директор. Утврђена је висина зараде тужиоца за период од 2010. године закључно са 30.09.2019. године, а поред остварене зараде тужилац је остваривао и бонусе. Утврђено је да су од закупа пољопривредног земљишта које је тужена наследила од родитеља парничне странке остваривале приход у износу од 1.600 евра годишње. У току трајања брака, 24.08.2018. године тужилац је ћерки поклонил путничко возило, а 05.10.2018. године од заједничког новца ћерки је купљен стан у ... за купопродајну цену од 50.000 евра. Након развода брака, тужилац је позајмио износ од 90.000 евра, од чега је купио кућу у

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када је одбијен тужбени захтев да се тужена обавезе да тужиоцу исплати 70.000 евра у динарској противвредности.

Тужилац је у току поступка тврдио да су парничне странке у моменту прекида заједнице живота имале уштеђевину од 130.000 евра, у жалби је навео да је овај износ представљао његову посебну имовину, а саслушан као парнична странка изјавио је да је новац чувао у апоенима од 50 до 500 евра, спакован у пластичне вреће и пластичне кутије, у просторији где се чувао огрев, о чему нису имали сазнање ни његова ћерка ни тужена. С обзиром да тужилац није доказао постојање спорне уштеђевине која би представљала његову посебну имовину, у смислу члана 168. Породичног закона, а на тужиоцу је био терет доказивања те чињенице која је битна за настанак или остваривање права, у смислу члана 231. став 2. ЗПП, то је његов тужбени захтев правилно одбијен као неоснован.

Наводима ревизије којима се указује на битне повреду поступка и погрешну примену материјалног права, заправо се оспорава оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање, због чега се ревизија не може поднети, према члану 407. став 2. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић